

Sygn. akt V W 4510/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2014 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca SSR Klaudia Milek

Protokolant: Beata Lechowicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 12 czerwca 2014 r., 2 października 2014 r., 24 października 2014 r. i 14 listopada 2014 r. sprawy, przeciwko:

1) **M. W.** s. J. i G. z domu S. ur. (...) w W.

obwinionemu o to, że:

W dniu 09 czerwca 2013 r. około godz. 23.20 w W. na skrzyżowaniu ulic (...) / K. W. (1) naruszył zasady przewidziane w § 5 ust. 5 (...) w ten sposób, że kierując samochodem marki B. nr rej. (...) nie zastosował się do znaku drogowego A-7 (ustęp pierwszeństwa) w wyniku czego doprowadził do zderzenia z autobusem marki M. nr rej. (...) powodując uszkodzenie obydwu pojazdów, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

tj. o czyn z art. 86 § 1 i 92 § 1 KW w zw. z § 5 ust. 5 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz (...) z 31 lipca 2002r w sprawie znaków i sygnałów drogowych Dz. U. z dn. 12.10.2002r. nr 170 poz. 1393

2) **K. Ł.** s. S. i A. z domu G. ur. (...) w W.

obwinionemu o to że:

W dniu 09 czerwca 2013 r. około godz. 23.20 w W. w na skrzyżowaniu ulic (...) / K. W. (1) naruszył zasady przewidziane w art. 22 ust. 1 P. oraz § 90 ust. 5 (...) w ten sposób, że kierując autobusem marki M. nr rej. (...) nie zastosował się do znaku P-21 (powierzchnia wyłączona z ruchu) wjeżdżając na nią i zmieniając pas ruchu doprowadził do kolizji z samochodem marki B. nr rej. (...) powodując uszkodzenie obydwu pojazdów, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

tj. o czyn z art. 86 § 1 KW w zw. z art. 22 ust. 1 Ustawy z dnia 20.06.1997r. Prawo o ruchu drogowym / Dz. U. z 2012r poz. 1137, zm.; (Dz. U. z 2011 r. nr 30, poz. 151; Dz. U. z 2011 r. nr 222, poz. 1321; Dz. U. z 2012 r., poz. 951). oraz art. 92§1 KW w zw. z § 90 ust. 5 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz (...) z 31 lipca 2002r w sprawie znaków i sygnałów drogowych Dz. U. z dn. 12.10.2002r. nr 170 poz. 1393.

Orzeka

1) Obwinionych M. W. i K. Ł. uznaje za winnych popełnienia zarzucanego im czynu i za to na podstawie art. 86 par 1 kw. w zw. z art. 9 par 1 kw. wymierza karę grzywny w wysokości po 400 (czterysta) złotych wobec każdego z obwinionych.

2) Zwalnia obwinionych od opłaty, koszty postępowania przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt V W 4510/13

UZASADNIENIE

M. W. został obwiniony o to, że w dniu 09 czerwca 2013 r. około godz. 23.20 w W. na skrzyżowaniu ulic (...) / K. W. (1) naruszył zasady przewidziane w § 5 ust. 5 (...) w ten sposób, że kierując samochodem marki B. nr rej. (...) nie zastosował się do znaku drogowego A-7 (ustęp pierwszeństwa) w wyniku czego doprowadził do zderzenia z autobusem marki M. nr rej. (...) powodując uszkodzenie obydwu pojazdów, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

tj. o czyn z art. 86 § 1 i 92 § 1 KW w zw. z § 5 ust. 5 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz (...) z 31 lipca 2002r w sprawie znaków i sygnałów drogowych Dz. U. z dn. 12.10.2002r. nr 170 poz. 1393

K. Ł. został obwiniony o to, że w dniu 09 czerwca 2013 r. około godz. 23.20 w W. w na skrzyżowaniu ulic (...) / K. W. (1) naruszył zasady przewidziane w art. 22 ust. 1 P. oraz § 90 ust. 5 (...) w ten sposób, że kierując autobusem marki M. nr rej. (...) nie zastosował się do znaku P-21 (powierzchnia wyłączona z ruchu) wjeżdżając na nią i zmieniając pas ruchu doprowadził do kolizji z samochodem marki B. nr rej. (...) powodując uszkodzenie obydwu pojazdów, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

tj. o czyn z art. 86 § 1 KW w zw. z art. 22 ust. 1 Ustawy z dnia 20.06.1997r. Prawo o ruchu drogowym / Dz. U. z 2012r poz. 1137, zm.; (Dz. U. z 2011 r. nr 30, poz. 151; Dz. U. z 2011 r. nr 222, poz. 1321; Dz. U. z 2012 r., poz. 951). oraz art. 92§1 KW w zw. z § 90 ust. 5 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz (...) z 31 lipca 2002r w sprawie znaków i sygnałów drogowych Dz. U. z dn. 12.10.2002r. nr 170 poz. 1393.

Na podstawie zgromadzonego i ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 09 czerwca 2013 r. około godz. 23.20 w W. M. W. poruszał się po jezdni ulicy (...) kierując samochodem marki B. nr rej. (...). Zamierzał na skrzyżowaniu z ul. (...) skręcić w prawo, w kierunku al. (...). Na tylnych siedzeniach jego samochodu siedzieli jego brat K. W. (2) oraz M. L.. Oboje wcześniej spożywali alkohol w postaci piwa.

W tym samym czasie po jezdni ul. (...) z kierunku od ulicy (...) w stronę al. (...) poruszał się K. Ł. kierujący autobusem marki M. o nr rej. (...). Zamierzał on skrzyżowanie z ul. (...) przejechać na wprost.

Na skrzyżowaniu ulic (...) w W. znajduje się oznakowanie poziome w postaci znaku P-21 „obszar wyłączony z ruchu” oraz P-2 „linii pojedynczej ciągłej”, która oddziela pasy ruchu. Ustalona na podstawie tych znaków organizacja ruchu umożliwia bezkolizyjny wjazd na jezdnię ul. (...) pojazdom nadjeżdżającym po jezdni ulicy (...), którą poruszał się samochód marki B.. Na drodze, po której poruszał się pojazd kierowany przez M. W. ustawiony jest przed skrzyżowaniem znak A-7 „ustęp pierwszeństwa”, zaś na drodze, po której poruszał się autobus, znajduje się znak D-1 „droga z pierwszeństwem”. Na skrzyżowaniu ulic (...) w W. występuje również dobrej jakości oświetlenie uliczne. Obu kierujących obowiązywało ograniczenie prędkości do 50 km/h.

M. W. wjeżdżając na w/w skrzyżowanie nie zastosował się do znaku drogowego A-7, nie ustępując pierwszeństwa autobusowi marki M. o nr rej. (...). Z kolei K. Ł., wjeżdżając na powyższe skrzyżowanie i zmieniając jednocześnie zajmowany pas ruchu, nie zastosował się do znaku P-21 „powierzchnia wyłączona z ruchu”, wjeżdżając na nią.

Doszło wówczas do zderzenia obu pojazdów. W wyniku kolizji w samochodzie marki B. o nr rej. (...) uszkodzony został: przedni zderzak, przedni błotnik lewy, pokrywa silnika, lampa zespolona przednia lewa i prawa, atrapa wlotu powietrza, światła przeciwmgielne przednie prawe i lewe oraz przednia belka. W autobusie marki M. o nr rej. (...) uszkodzeniu uległy tylne części pojazdu przegubowego, tj. prawy błotnik trzeciej osi napędowej, tylne prawe drzwi skrzydłowe oraz tylny prawy błotnik z boku autobusu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: częściowych wyjaśnień obwinionego M. W. /k. 107-107v/, częściowych wyjaśnień obwinionego K. Ł. /k. 107v/, częściowych zeznań świadka M. L. /k. 108, 15v/, częściowych

zeznań świadka K. W. (2) /k. 133, 14v/, opinii pisemnej oraz ustnych opinii uzupełniających biegłego sądowego J. K. /k. 126, 134, 110-122/, a także notatek urzędowych /k. 1-2, 9, 39/, szkicu /k. 3/, protokołu użycia alkometru /k. 4-5/, protokołu oględzin /k. 6-7/, nagrania z kamer monitoringu autobusu /k. 13/, protokołu oględzin rzeczy /k. 27-30/, informacji o karalności /k. 35-37/ oraz dokumentacji fotograficznej / k. 121-122/.

Obwiniony M. W. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W złożonych wyjaśnieniach wskazał, iż jechał ulicą (...). Gdy rozpoczął wykonywanie manewru skrętu z tej ulicy w prawo, spostrzegł autobus, który jechał swoim pasem ruchu. W pewnym momencie kierowca autobusu zaczął skracać drogę. Wówczas M. W. próbując uniknąć zderzenia zaczął hamować. Pomimo podjętych działań doszło do kolizji pojazdów. Przyczyną kolizji było przejechanie przez autobus linii ciągłej. Zdaniem obwinionego kierowca tego pojazdu miał możliwość bezpiecznej zmiany zajmowanego pasa ruchu. /k. 107-107v wyjaśnienia obwinionego M. W./

M. W. ma 20 lat. Jest kawalerem, nie posiada dzieci. Pozostaje na utrzymaniu rodziców. Nie posiada zawodu – jest uczniem. Osiąga miesięczny dochód w wysokości 150 złotych. W przeszłości był karany za pobicie. Nie był leczony psychiatrycznie ani odwykowo. /k. 107 wyjaśnienia obwinionego M. W./

Obwiniony K. Ł. również nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wskazał, iż jechał ul. (...). W momencie zjazdu zredukował prędkość pojazdu, a następnie zbliżając się do wiaduktu zajął pas do skrętu w prawo, który prowadzi na skrzyżowanie pod wiaduktem. W momencie opuszczania skrzyżowania z ulicą (...), usłyszał huk. Gdy spojrział wówczas w lusterko, zobaczył, iż w okolicach trzeciej osi autobusu, w kierowany przez niego pojazd wjeżdża marki B.. /k. 107v wyjaśnienia obwinionego K. Ł./

K. Ł. ma 28 lat. Jest żonaty, posiada jedno dziecko. Z zawodu jest mechanikiem. Obecnie jest bezrobotny i nie osiąga dochodu. Nie był karany. Nie był również leczony psychiatrycznie ani odwykowo. /k. 107 wyjaśnienia obwinionego M. W./

Sąd zważył, co następuje:

Uwzględniając przeprowadzone i ujawnione w sprawie dowody, Sąd uznał, iż potwierdziły one ponad wszelką wątpliwość sprawstwo i winę M. W. i K. Ł. w odniesieniu do przypisanych im czynów.

Sąd konstruując stan faktyczny oparł się na materiale dowodowym w postaci opinii biegłego sądowego J. K.. Podstawę ustaleń stanowiły także dołączone do akt sprawy źródła pozaosobowe z dokumentów w postaci: notatek urzędowych, szkicu, protokołu użycia alkometru, protokołu oględzin, nagrania z kamer monitoringu autobusu, protokołu oględzin rzeczy, informacji o karalności oraz dokumentacji fotograficznej.

Ustalając stan faktyczny, Sąd uwzględnił także wyjaśnienia obwinionych M. W. i K. Ł..

Sąd dał im wiarę tylko częściowo, tj. w zakresie, w jakim obwinieni potwierdzili swoją obecność na miejscu zdarzenia, w zakresie wykonywania przez obwinionego M. W. manewru skrętu w prawo oraz nierozpoznania przez obwinionego K. Ł. wystąpienia stanu zagrożenia bezpieczeństwa ruchu oraz zorientowaniu się o zaistnieniu kolizji na skutek usłyszenia odgłosu zderzenia. W powyższym zakresie wyjaśnienia obwinionych korespondują z pozostałymi zebranymi w sprawie dowodami, w tym z opiniami biegłego sądowego J. K..

Jednocześnie oceniając wyjaśnienia obwinionych, Sąd nie dał wiary tych częściom ich wyjaśnień, w których wzajemnie obarczali się oni wyłączną winą za spowodowanie kolizji. Twierdzenia obwinionych we wskazanym zakresie stanowią wyłącznie przyjętą przez nich linię obrony i wzajemnie się wykluczają. W opozycji do powyższych części ich wyjaśnień znajdują się pozostałe ujawnione w sprawie dowody.

Analizując pozostałe osobowe źródła dowodowe Sąd Rejonowy dał jedynie częściowo wiarę zeznaniom świadków K. W. (2) i M. L.. Za wiarygodną należało ocenić jedynie tą część ich zeznań, w której podawali oni, iż obwiniony kierowca

autobusu nie zastosował się do znaku P-21 „obszar wyłączony z ruchu”. Ta część ich zeznań jest bowiem całkowicie spójna m. in. z nagraniem z monitoringu autobusu oraz opiniami biegłego sądowego J. K..

Jednocześnie Sąd odmówił wiarygodności pozostałych zeznań tych świadków. Świadkowie ci utrzymywali bowiem, iż obwiniony M. W. zatrzymał się przed wjazdem na skrzyżowanie ulic (...). Powyższa przedstawiona przez świadków wersja przebiegu zdarzenia w ocenie Sądu jest nieprzekonywująca i niemiarodajna. Nie znalazła ona swojego potwierdzenia w pozostałym zgromadzonym w sprawie i uznanym za wiarygodny materiale dowodowym, w tym w szczególności w treści opinii biegłego do spraw ruchu drogowego, techniki samochodowej i rekonstrukcji wypadków J. K., której Sąd dał w pełni wiarę.

Wskazać należy, iż świadek K. W. (2) jest bratem obwinionego M. W.. Wspólnie ze świadkiem M. L. w złożonych zeznaniach starali się przestawić przebieg zdarzenia zgodnie z przyjętą przez niego linią obrony, deprecjonując zachowanie kierującego autobusem obwinionego K. Ł. oraz sugerując, iż to on ponosi wyłączną winę za spowodowanie kolizji. /k. 133, 14v zeznania świadka K. W. (2), k. 108, 15v zeznania świadka M. L./

Wobec rozbieżnych relacji w zakresie powstania kolizji, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego do spraw ruchu drogowego, techniki samochodowej i rekonstrukcji wypadków J. K., który dokonał analizy przebiegu zdarzenia.

W sporządzonej opinii biegły wskazywał, iż przedmiotowe zdarzenie miało miejsce w niedzielę 9 czerwca 2013 roku około godz. 23:20 w W. na skrzyżowaniu ulic (...). Kierujący autobusem K. Ł. poruszał się po jezdni ul. (...) z kierunku od ulicy (...) w stronę al. (...) i skrzyżowanie z ul. (...) przejeżdżał na wprost. Z kolei drugi z obwinionych M. W. w tym czasie kierując samochodem marki B. poruszał się po jezdni ulicy (...) i zamierzał na skrzyżowaniu skrócić w prawo, w kierunku al. (...). Do zdarzenia doszło na suchej asfaltowej nawierzchni, w dobrych warunkach pogodowych i małym natężeniu ruchu.

Na skrzyżowaniu ulic (...) występuje oznakowanie poziome w postaci znaku P-21 „obszar wyłączony z ruchu” oraz P-2 „linii pojedynczej ciągłej”. Ostatni z wymienionych znaków oddziela pasy ruchu. Organizacja ruchu, która ustalona jest na podstawie tych znaków, umożliwia bezkolizyjny wjazd na jezdnię ul. (...) pojazdom nadjeżdżającym po jezdni ulicy (...) – dochodzącej do skrzyżowania z prawej strony, tj. z tej strony, którą poruszał się samochód marki B.. Na drodze, po której poruszał się ten pojazd ustawiony jest przed skrzyżowaniem znak A-7 „ustąp pierwszeństwa”, zaś na drodze, po której poruszał się autobus znajduje się znak D-1 „droga z pierwszeństwem”. W miejscu zdarzenia występuje również dobrej jakości oświetlenie uliczne. Obu uczestników zdarzenia obowiązywało ograniczenie prędkości do 50 km/h.

Na podstawie przeprowadzonych oględzin z nagrania z kamer monitoringu autobusu biegły ustalił rzeczywisty przebieg zdarzenia, który zasadniczo różni się od wersji przedstawianych przez obwinionych. Biegły ustalił, iż obwiniony K. Ł. dojeżdżając do skrzyżowania poruszał się prawymi kołami po obszarze wyłączonym z ruchu. Utrzymywał on przy tym stabilną (w przybliżeniu stałą) odległość od prawej krawędzi jezdni. Natomiast podczas przejeżdżania skrzyżowania z ulicą (...) rozpoczął on zdecydowaną zmianę kierunku ruchu w stronę prawej krawędzi jezdni (w celu zajęcia pozycji na prawym pasie ruchu). Zdaniem biegłego kierujący autobusem K. Ł. przed wystąpieniem stanu zagrożenia bezpieczeństwa ruchu powinien był dostrzec dojeżdżający do skrzyżowania samochód B.. Na podstawie nagrania z monitoringu biegły ustalił również, iż przed wystąpieniem kolizji samochód B. kierowany przez M. W. nie uległ zatrzymaniu.

Oceniając zachowanie obwinionych w świetle przepisów ustawy Prawo o ruchu drogowym, biegły ustalił, iż podczas przedmiotowego zdarzenia kierujący autobusem obwiniony K. Ł. nie zastosował się do znaków drogowych poziomych: P-21 „obszar wyłączony z ruchu” oraz P-2 „linia pojedyncza ciągła” (zdefiniowanych w § 86 ust. 3 oraz § 90 ust. 5 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych). W ocenie biegłego takie działanie tego uczestnika ruchu było sprzeczne z nakazem stosowania się do znaków drogowych zawartym w art. 5 ust. 1 Prawa o Ruchu Drogowym.

Zgodnie z dyspozycją wyrażoną w art. 25 ust. 1 oraz art. 22 ust. 1 Ustawy Prawo o ruchu drogowym obwiniony K. Ł. zbliżając się do skrzyżowania, a także wykonując zmianę pasa ruchu miał obowiązek zachowywania szczególnej ostrożności. Wykonując powyższe działania kierujący autobusem powinien był mieć wiedzę o dojeżdżaniu do skrzyżowania samochodu B..

Mając na uwadze powyższe, biegły wskazał, iż kolizja wystąpiła z powodu niezauważenia przez kierującego autobusem samochodu B.. Zaistnienia kolizji świadczy o niezachowywaniu przez kierującego autobusem szczególnej ostrożności (rozumianej zgodnie z art. 2 pkt 22 Ustawy Prawo o ruchu drogowym).

Oceniając z kolei zachowanie drugiego uczestnika zdarzenia – M. W. kierującego samochodem marki B. o nr rej. (...), biegły wskazał, iż podczas przedmiotowego zdarzenia miał on obowiązek zachowywania szczególnej ostrożności (wynikający z art. 25 ust. 1 Ustawy Prawo o ruchu drogowym) oraz ustąpienia pierwszeństwa przejazdu autobusowi. Ten drugi wymóg był konsekwencją obowiązującej w miejscu zdarzenia organizacji ruchu, określonej dla tego kierującego przez znak A-7 „ustęp pierwszeństwa” ustawiony na ul. (...) przed skrzyżowaniem z ul. (...).

Biegły ustalił, iż obwiniony M. W. dojeżdżając do skrzyżowania powinien był widzieć autobus poruszający się częściowo po obszarze wyłączonym z ruchu, tj. niezgodnie z obowiązującymi przepisami. Wystąpienie kolizji wskazuje, że kierujący samochodem B. podczas zdarzenia nie zachowywał szczególnej ostrożności oraz nie ustąpił pierwszeństwa autobusowi.

Oceniając technikę i taktykę jazdy kierujących, biegły wskazał, iż realizowany przez kierującego autobusem sposób przejazdu przez skrzyżowanie świadczy o jego błędnej taktyce jazdy. M. W. z kolei powinien był dostrzec nieprawidłową taktykę jazdy kierującego autobusem i powinien był fakt ten uwzględnić w swoim działaniu. Przebieg zdarzenia nie potwierdza, by obwiniony podjął próbę dostosowania swoich działań do sytuacji wytworzonej przez poruszanie się autobusu w sposób niezgodny z przepisami Prawa o Ruchu Drogowym. /k. 126, 134, 110-122 opinia pisemna oraz ustne opinie uzupełniające biegłego sądowego J. K./

W ocenie Sądu opinie biegłego były jasne, spójne i nie zawierały sprzecznych wniosków. Sąd nie dopatrywał się błędów logicznych w rozumowaniu biegłego. Wydając opinie biegły bazował na całym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym i swoje stanowisko w sposób wystarczający uargumentował. Dlatego Sąd przyjął wnioski opinii za podstawę ustaleń faktycznych.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się również na zebranych w sprawie dowodach pozaosobowych w postaci: notatek urzędowych /k. 1-2, 9, 39/, szkicu /k. 3/, protokołu użycia alkomatu /k. 4-5/, protokołu oględzin /k. 6-7/, nagrania z kamer monitoringu autobusu /k. 13/, protokołu oględzin rzeczy /k. 27-30/, informacji o karalności /k. 35-37/ oraz dokumentacji fotograficznej / k. 121-122/. W ocenie Sądu powyższe dowody pozaosobowe ze względu na swój charakter i rzeczowy walor nie budziły wątpliwości Sądu co do ich wiarygodności oraz faktu, na którego okoliczność zostały sporządzone oraz ze względu na okoliczności, które same stwierdzały. Żadna ze stron nie kwestionowała przy tym ich zgodności ze stanem faktycznym, zaś Sąd nie znalazł powodów, które podważyłyby ich wiarygodność. W związku z powyższym uczynił je podstawą dokonanych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych.

Obwinionym zarzucone zostało popełnienie wykroczeń kwalifikowanych z art. 86 § 1 kw i art. 92 § 1 kw.

Zachowanie sprawcy naruszającego wskazany przepis art. 86 § 1 kw polega na niezachowaniu należytej ostrożności na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, czego następstwem jest spowodowanie zagrożenia w bezpieczeństwie ruchu drogowego.

Zgodnie z przepisami Prawa o ruchu drogowym (art. 3) każdy uczestnik ruchu, czyli pieszy, kierujący, a także inne osoby przebywające w pojeździe lub na pojeździe znajdującym się na drodze, jak i inne osoby znajdujące się na drodze są obowiązani zachować ostrożność albo gdy ustawa tego wymaga – szczególną ostrożność, czyli unikać wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego, ruch ten utrudnić albo w związku z ruchem zakłócić spokój lub porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę. Przez działanie

rozumie się również zaniechanie. Każdy uczestnik ruchu drogowego jest obowiązany do zachowania ostrożności, czyli do postępowania uważnego, przezornego, stosowania się do sytuacji istniejącej na drodze.

Przepisy Prawa Ruchu Drogowego dotyczące organizacji ruchu na skrzyżowaniu stanowiącym przecięcie się kierunków ruchu co najmniej dwóch dróg publicznych posiadających jezdnie oraz regulacje w przedmiocie pierwszeństwa przejazdu w przypadku przecięcia się torów pojazdów poruszających się poza skrzyżowaniem, zostały określone w art. 25 ustawy Prawo o ruchu drogowym. Zgodnie z nimi kierujący pojazdem, zbliżając się do skrzyżowania, jest obowiązany zachować szczególną ostrożność i ustąpić pierwszeństwa pojazdowi nadjeżdżającemu z prawej strony, a jeżeli skręca w lewo – także jadącemu z kierunku przeciwnego na wprost lub skręcającemu w prawo.

Zgodnie zaś z przepisami art. 22 ustawy Prawo o ruchu drogowym, które regulują zmianę kierunku jazdy lub pasa ruchu, kierujący pojazdem może zmienić kierunek jazdy lub zajmowany pas ruchu tylko z zachowaniem szczególnej ostrożności. Zmianą kierunku ruchu jest skręcenie w lewo, w prawo lub zawrócenie.

W świetle ujawnionego w sprawie materiału dowodowego nie budzi wątpliwości, że obwiniony M. W. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona wykroczenia z art. 92 § 1 kw polegającego m.in. na niezastosowaniu się do znaku lub sygnału drogowego, albowiem w sposób zawiniony nie zastosował się do znaku drogowego A-7 (ustęp pierwszeństwa), czym naruszył dyspozycję art. 92 § 1 kw w zw. z § 5 ust. 5 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dn. 31.07.2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych. Nadto zachowanie obwinionego nosiło również znamiona wykroczenia z art. 86 § 1 kw, gdyż opisanym powyżej postępowaniem nie zachował należytej ostrożności, w wyniku czego doprowadził do zderzenia z autobusem marki M. nr rej. (...) powodując uszkodzenie obydwu pojazdów, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Analizując niniejszą sprawę Sąd uznał, iż K. Ł. także dopuścił się popełnienia zarzucanych mu czynów z art. 86 § 1 kw i art. 92 § 1 kw, albowiem w dniu 09 czerwca 2013 r. około godz. 23.20 w W. w na skrzyżowaniu ulic (...) / K. W. (1) naruszył zasady przewidziane w art. 22 ust. 1 P. oraz § 90 ust. 5 (...) w ten sposób, że kierując autobusem marki M. nr rej. (...) nie zastosował się do znaku P-21 (powierzchnia wyłączona z ruchu) wjeżdżając na nią i zmieniając pas ruchu doprowadził do kolizji z samochodem marki B. nr rej. (...) powodując uszkodzenie obydwu pojazdów, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Przy wymierzaniu obwinionym kary, Sąd miał na uwadze dyrektywy wskazane w przepisie art. 33 kw oraz art. 9 § 1 kw. Wykroczenie z art. 86 § 1 kw zagrożone jest karą grzywny, natomiast wykroczenie z art. 92 § 1 k.w. zagrożone jest karą grzywny albo karą nagany. Zgodnie z dyspozycją wyrażoną w art. 9 § 1 kw, jeżeli czyn wyczerpuje znamiona wykroczeń określonych w dwóch lub więcej przepisach ustawy, stosuje się przepis przewidujący najsurowszą karę, co nie stoi na przeszkodzie orzeczeniu środków karnych na podstawie innych naruszonych przepisów. Wobec powyższego należało stwierdzić, iż przepisem, który przewiduje karę surowszą jest art. 86 § 1 kw.

Zgodnie z powyższą regułą, Sąd na podstawie art. 86 § 1 kw przy zastosowaniu art. 9 § 1 kw za zarzucone wykroczenia wymierzył obwinionym kary grzywny w wysokości po 400 zł.

W ocenie Sądu kara wymierzona obwinionym jest współmierna do stopnia społecznej szkodliwości ich czynów i stopnia ich winy oraz pozwoli na osiągnięcie celów kary, tak w zakresie wychowawczego oddziaływania na obwinionych, jak i w płaszczyźnie społecznego jej oddziaływania. Wymierzona kara uzmysłowi również obwinionym karygodność ich zachowania. Jednocześnie należało stwierdzić, iż Sąd nie widział możliwości orzeczenia łagodniejszej formy kary, ani – tym bardziej – odstąpienia od wymierzenia kary, bądź poprzestania na zastosowaniu wobec obwinionych środków oddziaływania wychowawczego.

Mając na uwadze zasady słuszności, w myśl art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw, Sąd zwolnił obwinionych z obowiązku zapłaty w całości opłaty oraz kosztów postępowania.

Z tych wszystkich względów orzeczono, jak w wyroku.